

Το ποιητικό υποκείμενο εκφράζει τη συναισθηματική του κατάσταση για γεγονότα, που συνέβησαν στο άμεσο ή ευρύτερο περιβάλλον του. Να γράψεις ένα ερμηνευτικό σχόλιο αναλύοντας με τρεις κειμενικούς δείκτες τη συναισθηματική του κατάσταση. Ποια θα ήταν η δική σου συναισθηματική αντίδραση;

«Αφύπνιση»

Το παρακάτω απόσπασμα της Αντωνίας Μποτονάκη περιλαμβάνεται στη συλλογή «Τέρμα Θεού», εκδόσεις Ιωλκός, 2021(β' έκδοση).

Όταν πέθανε, πριν ένα χρόνο ακριβώς, ο πατέρας μου

Δεν πέθανα' όπως φοβόμουν.

Όταν σκοτώσανε, ένα μήνα μετά, το γάτο μου

Δεν τρελάθηκα ' όπως φοβόμουν.

Όταν αποφάσισα - σήμερα μόλις - να κάνω ευθανασία

στο γέρικο σκυλί μου

δεν έκλαψα.

Χτες βράδυ είδα φωτογραφίες νεκρών παιδιών στη Γάζα'

Κι όμως κοιμήθηκα σχεδόν καλά.

Φοβάμαι πως έχω πεθάνει από καιρό...

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ :

Το ποιητικό υποκείμενο διακατέχεται από συναισθήματα αδιαφορίας και απάθειας, όσον αφορά σε γεγονότα που συνέβησαν στο άμεσο και ευρύτερο περιβάλλον από το οποίο πλαισιώνεται. Τα εν λόγω συναισθήματα είναι επιπλέον εμποτισμένα με μια έντονη αίσθηση φόβου. Η συναισθηματική αναληψία οφείλεται στις σοβαρές απώλειες που βίωσε, καθώς και στην έκθεση σε βίαια γεγονότα, τα οποία σύμφωνα με το ποιητικό υποκείμενο θα έπρεπε να

την στεναχωρούν και να την πληγώνουν βαθύτατα. Κι όμως, η ίδια βιώνει μια συναισθηματική απάθεια, σαν να έχει συνηθίσει και αποδεχτεί τον πόνο. Η συναισθηματική κατάσταση του ποιητικού υποκειμένου επιβεβαιώνεται από τη χρήση του σχήματος λόγου της αντίθεσης (Όταν πέθανε..... δεν πέθανα). Ειδικότερα, η αντίθεση επιτονίζει το αίσθημα της συναισθηματικής αδιαφορίας, εφόσον αντιδιαστέλλονται ο θάνατος και η συναισθηματική επιβίωση από αυτόν. Μέσω του έντονου λυρισμού γίνεται κατανοητό με παραστατικό τρόπο το εύρος της απάθειας απέναντι στο θάνατο ενός πολύ αγαπημένου προσώπου. Επιπλέον, εντοπίζεται η επανάληψη του ίδιου συντακτικού μοτίβου (όταν.... Όπως φοβόμουν), που δίνει έμφαση από τη μία στον αναπόφευκτο χαρακτήρα της απώλειας και από την άλλη ωθεί τον αναγνώστη να αντιληφθεί ότι η ανθρώπινη φύση εξοικειώνεται με το θάνατο, παρόλο που φαινομενικά φαντάζει ακατόρθωτο. Τέλος, η χρήση του α' ρηματικού προσώπου (δεν έκλαψα, έχω πεθάνει) αναδεικνύει τη συναισθηματική κατάσταση του ποιητικού υποκειμένου, μέσω μιας διάχυτης εξομολογητικής διάθεσης, που κάνει το ποίημα πιο ζωντανό δημιουργώντας μια πιο ουσιαστική αλληλεπίδραση με τον αναγνώστη.

Η δική μου συναισθηματική κατάσταση πιθανόν δε θα παρέκκλιε ιδιαίτερα από εκείνη του ποιητικού υποκειμένου, εφόσον θα ερχόμουν αντιμέτωπη με τόσες καταστροφικές απώλειες και θα βίωνα μια καθημερινότητα, η οποία στιγματίζεται από τη βία και τον διαρκή θάνατο. Ωστόσο, η αντίδρασή μου- όπως πιστεύω και του ποιητικού υποκειμένου - θα ήταν καθαρά επιφανειακή και θα αντανάκλούσε μια ψυχική άρνηση να αποδεχτώ τόσο θλιβερά περιστατικά. Καταλήγοντας, η συναισθηματική απάθεια αναδύει μια έντονη απογοήτευση και κατάθλιψη, που μαρτυρά το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή μια πολύ ευαίσθητη και πληγωμένη φύση, που αποστασιοποιείται από τον πόνο.